

Vedem o extraordinară bătălie mediatică pentru a influența oamenii: persoane de orice fel, de la oameni politici, la jurnaliști, oameni-oarecare. Mijloacele sunt din cele mai variate, cu o agresivitate și perversitate fantastică. Dacă se va agrava criza economico-ecologico-socială (nu imediat, ci în viitoarele decenii), se poate previziona creșterea durității în domeniul mafiei informaționale: a controla modul de gândire a oamenilor. În urmă cu 4 zile, la o conferință națională la Sibiu, un coleg și prieten care predă la Universitatea din acest oraș a ținut o prezentare despre monitorizarea transformărilor ecologice, modelare și management, cu aspecte exprimate în ecuații matematice complexe, care să prezinte cazurile fără drept de apel. Te poți întreba, ce relație are acest mod de abordare-teoretic-perfectă, cu realitatea socială și politică „din teren”? Cât este bazat pe analiză rațională, cât este pe bază de interese, sentimente? În discuțiile dintre cei de pe la vârfurile mișcărilor de mediu din diferite state, există frecvent ridicate astfel de subiecte.

O mare Corporație care se ocupă de producerea și comercializarea de organisme modificate genetic (GMO-uri), una care vrea exploatarea gazelor de șist, alta care dorește supraexploatarea resurselor de pește, una care vrea să taie din pădurea amazoniană să facă loc pentru niște pășuni pe care să se tolănească vacile pentru hamburgeri euramericani, una care vrea un parc de mii de eoliene pe careva cale de migrație intercontinentală a păsărilor, sau una care vrea să deschidă o mare exploatare de minereuri, să radă câțiva munți și să lase un lac cu cianuri în careva țară bananieră... nu vrea să permită ca în aceste afaceri să interfereze și cei care vor menținerea mediului mai locuibil și a sustenabilității ecologice necesare pe termen lung. În toate cazurile, o asemenea Corporație deține resursele pentru a face aproape orice intervenție în scopul extragerii de profit cât mai mare, indiferent de consecințele sociale sau de mediu, în detrimentul tuturor celorlalte interese, mai ales a intereselor pe termen lung a papuașilor locali. Corporația știe că trebuie să corupă autoritățile locale, regionale, naționale, și să distrugă eventuala opoziție față de operațiunile pe care le promovează. Are la dispoziție numeroase variante de abordare, pe care le poate folosi în combinații diverse.

Orice persoană are o anumită capacitate de procesare a informației pe unitatea de timp, și o bună parte a acestei capacități este alocată subiectelor vitale imediate (supraviețuire, muncă, hrană, familie, apărare etc), așa că mai rămâne pe la periferie un fel de zonă alocabilă pentru subiecte non-imediate cum sunt majoritatea celor din domeniul ecologismului (dar și altele). Odată ce masele de oameni sunt îndoctrinate decenii la rând cu un anumit tip de mesaj, care la un mod aproape imperceptibil, picătură cu picătură, le este dozat pentru a îi face să își creeze o anumită idee despre un anumit subiect... deja este foarte greu ca acei oameni să își schimbe părerea. Se ajunge la o stare de captivitate, o atașare la ideea-îndoctrinată, o stare care prezintă o consolidare și o indiferență extraordinară față de “perturbații”, niște informații contrare primite conjunctural – care sunt ignorate în mare parte. Unele acțiuni ajung automatisme, precum cea de a bea anumite răcoritoare, a fuma anumite țigări, a cumpăra anumite mărci de haine șamd... total independent de o analiză rațională a costurilor, calității, pericolelor sau consecințelor. Îndoctrinarea religioasă, politică, atașamentul față de anumite echipe de fotbal

șamd creează niște identități care nu mai pot fi modificate de eventuale influențe ale unor dezbateri și argumentații raționale.

În acest context, ființele umane sunt mult mai automatizate decât par ele la modul teoretic, mult mai inapte de a lua decizii raționale, sau chiar de a analiza un subiect din punct de vedere rațional. Se constată deci că ființe umane au caracteristici puternic iraționale, iar comunitățile consolidate sunt și mai greu de schimbat: ele au capacitatea de a se autoreproduce nu doar biologic ci și la nivelul memelor, stilului de gândire și a variatelor aspecte iraționale. În societățile cu caractere mai primitive, religia/ biserica este cea mai mare forță de manipulare... iar în cele cu influențe mai moderne, mass media este cea care îi ia locul; desigur, există variate combinații ale acestor forțe manipulative. Recent a apărut și internetul, iar asta face ca lucrurile să se complice și mai mult. Cei care au impresia că într-un asemenea context social argumentația rațională are șanse mari de a produce schimbare rapidă, nu au un nivel de realism necesar pentru a avea reușite mai semnificative.

A promova înțelegerea ecologică și mesajele ecologiste în contextul-real al spațiului public de pe la noi, nu este o îndeletnicire ușoară. Există pe de o parte o populație destul de slab instruită, majoritatea oamenilor fiind incapabili de a înțelege un discurs mai elevat, neînțelegând mulți nici măcar sensul termenilor, ce să te aștepți la perceperea corelațiilor ecologice mai complexe și a mizelor de sustenabilitate pe termen lung. Există trusturi mediatice controlate de forțe care nu au nici un fel de dorințe de a permite dezbateră liberă a subiectelor – nici a celor ecologice-ecologiste, ci sunt de facto niște agenți de influență plătiți de corporații pentru a le susține interesele de exploatare-imediată, indiferent de riscuri și consecințe: nu doar reclamele, dar și știrile și talk-show-urile sunt subsumate aceluși interes al manipulării brutale a opiniei publice. A concura pentru atenția și înțelegerea publică, cu agenți din mass media care au pregătire profesională în acest domeniu al comunicării/ manipulării, care au susținerea necondiționată a unor corporații cu putere financiară uriașă și au deschise canalele mediatice securizate ale trusturilor... este o evidentă situație asimetrică. Dar adevărul nu ține cont de toate astea. Teoretic.

Lobby-ul agresiv cu care este influențată decizia politică, corupția politicianilor, iar dacă este cazul a celor din justiție, deschid căi majore de acțiune a corporațiilor-mafiote. Controlul grupurilor de experți prin finanțarea lor, este o treabă simplă, mai ales în contextul financiar actual: trebuie doar să le zici ce anume trebuie ei să demonstreze, pentru bani. Crearea unor mecanisme de control a trusturilor mediatice, controlarea prin cumpărarea de spațiu pentru reclame, face ca mass-media să tacă în subiectele de interes pentru Corporație, sau să le manipuleze în interesul acesteia. Cooptarea și fidelizarea unor lideri de opinie/ personalități

publice, prin implicarea lor în discuții prietenoase, soft, pe cât posibil în locuri elegante, are o eficiență extraordinară. Publicul telespectator de talk-show nu își dă seama că o actriță (sau un actor, ziarist, solist etc) chiar dacă este performant/ă în joaca pe scenă unde poate interpreta credibil aproape orice, nu poate să aibă expertiza necesară pentru a analiza un subiect complex din domeniul ecologiei – și nici interesul, ci joacă un teatru ieftin, interpretează o piesă murdară. Dar nici nu este important: contează doar percepția. Practic, dacă cineva are o putere mediatică adecvată, din orice subiect se poate face ce se dorește, se poate face din țânțar – armăsar, sau invers.

Cei care au preferat îndoctrinarea populației prin mesaje subliminale, prin reclame date de milioane de ori în variate feluri, pe ani de zile pe toate canalele mediatice, au ajuns să dețină controlul asupra unor mari mase de oameni care pot ajunge să creadă sincer că ei au idei bazate pe realitate, cu toate că sunt simpli cobai aflați la discreția celor care le transmit mesajele. Rezultate bune se pot face prin planificarea din timp a manipulării, investirea pe termen lung a resurselor care să susțină picătura chinezească aptă de a transforma opinia publică în direcția prestabilită. De când există Internetul, IT&C, corporația știe că nu poate controla totul, și că este un joc riscant cel cu sentimentele oamenilor. A devenit și mai importantă creșterea capacității de manipulare. Dacă se deteriorează atmosfera publică, nici măcar politrucii corupți nu mai pot să joace după cum Corporația le dictează, că riscă să fie linșați de oameni... cei rupți la pantaloni, dar mulți.

O mafie-corporatisto-politică serioasă are echipe de comunicatori/ dezinformatori, apte de a aduna, stoca și analiza informație relevantă, și a o utiliza în interesul Corporației. În aceste echipe trebuie să existe persoane complementare, destul de competente profesional dar care se vând pentru poșete de lux, ceasuri scumpe, vile, iahturi șamd și care fiecare își are rolul bine definit, oameni apti de a interveni oricând, dacă situația o cere. Există destui sociologi angajați pe bani buni de variate corporații, care să analizeze modul în care reacționează publicul la diferitele impulsuri, profesioniști care sub contracte de strictă confidențialitate, oferă idei pentru ca manipularea maselor să se facă cu eficiență și eficacitate maximă. Designul unor reclame cu mesaje subliminale, sau doar reclame capabile de a manipula abil un public mediocru dar cu dreptul să voteze... se poate face doar cu personal hiper-specializat în manipularea maselor. Câștigarea simpatiei publice este potențată prin utilizarea de oameni suavi, cu chipuri blajine, cu voce plăcută, manierați, cu aparentă-sinceritate, care promovează o imagine de perfecțiune a corporației. În acest context, câștigarea unei lupte mediatice este dură... între o mafie-corporatisto-politică, ce are mize de miliarde de dolari din careva afacere și societatea civilă periferizată, care nu are nimic de câștigat din punct de vedere financiar, dar se expune luptei... ceea ce înseamnă o mare asimetrie de abordare a problemei.

Tehnicile de influențare prin mass media sunt variate și complexe. Este nevoie de astfel de intervenții doar dacă apare ceva care să deranjeze Corporația. Uzuală este schimbarea subiectului: lansarea unor teme care să capteze atenția publicului, în general subiecte capabile de așa-ceva – cât mai scandaloase, dar apte de a distra atenția de la aspecte sensibile, care trebuie să ajungă în afara interesului public... Dacă se face cu profesionalism-malefic, este destul până și să se arunce niște elemente perturbatoare, urmate de retragerea din dezbateră subiectului: efectul distructiv-destabilizator asupra dezbaterii poate să fie ușor atins. O tehnică prezentă la modul foarte frecvent este atragerea dezbaterilor pe subiecte de rang secundar sau terțiar, scăderea ștachetei discuțiilor prin intervenții multe și aberante, evitarea dezbaterii marilor probleme “care trebuie ocolite”, pentru a promova menținerea intereselor status quo-ului. O variantă utilizată frecvent este cererea unor soluții complete la probleme, iar dacă acestea nu pot să fie date în 5 minute, sau dacă sunt altele decât cele care sunt în interesul Corporației... urmează negarea inclusiv a problemei. Aceste abordări pot să fie utilizate atât la chestiuni de detaliu, ale unei firme cu interese locale sau regionale, până la chestiuni globale; de exemplu, dacă nu există niște soluții prea clare pentru a stopa efectul devastator al creșterii demografice globale și al expansiunii economiei globale, înseamnă că acest subiect nu este de discutat; mai bine să discutăm detalii despre gunoarie din pădure sau de la malul apei, care pot să fie rezolvate, eventual se oferă și finanțare pentru asta (chiar dacă rezolvarea lor poate să nu mai aibă sens în măsura în care se riscă un dezastru ecologico-economic global).

Dezinformarea prin introducerea unor argumentații complicate cu jumătăți de adevăr, sau chiar adevăruri cvasi-complete la care sunt atașate diferite elemente care trebuie promovate, este o modalitate de perturbare și direcționare a dezbaterii în afara “zonei periculoase”, a analizelor reale; majoritatea oamenilor nu vor avea capacitatea intelectuală și/ sau pregătirea profesională necesară pentru a discerne unde este limita dintre realitate și elementele parazitare introduse cu scop manipulator. La subiectele care devin extrem de complicate, oamenii nu mai au nici timp de a se documenta și de a înțelege contextul, așa că interesul este imediat pierdut. Dacă dezbateră la subiect este inevitabilă, există și aici soluții. În dezbateri dure, mai pot să și recunoască greșeli minore ale firmei, că doar sunt oameni, și ei vor binele, dar atât a fost posibil până acum... oameni-de-fațadă care predispun publicul să se identifice cu ei.

O cauză majoră a situației dezastruoase, a supraexploatării și distrugerii naturii, care este atât la noi, cât și în alte state este infiltrarea grupărilor ecologiste și deturnarea acestora de la activități care să aibă efecte reale. Grupurile infiltrate sunt spionate, dar și sabotate în variate feluri. Prezența factorilor de influență se face în mod subtil, încât bănuirea intereselor acestora să fie evitată. Distrugerea coerenței grupului opoziționar se face prin infiltrarea grupului, divizarea acestuia, crearea de conflicte între oamenii mai relevanți din domeniu, crearea de fracțiuni antagonice care să fie preocupate de lupta dintre ele, susținerea celui mai aberant dintre cei din domeniu, provocarea la situații scandaloase, compromițătoare șamd. Prezența

informatorilor, sabotorilor, provocatorilor, face ca mișcarea să poată să fie controlată în momentele când este cazul. Crearea unor legături afective, emoționale, ale unor relații de falsă-prietenie este realizată mai ales cu liderii din societate care pot prezenta un risc major pentru interesele Corporației; detectarea unor asemenea cazuri este aproape imposibilă în viața reală.

„Modelul European și Global” este momirea ONG-urilor de mediu cu tot felul de finanțări pentru proiecte pe teme prestabilite, în general marginale, „proiecte pilot demonstrative” și încurcarea lor în hiper-birocrație care să le anihileze, să le ia cheful și energia pentru a se preocupa de subiectele importante aflate în derulare. Între timp, dezastrul naturii se continuă la scară europeană continentală, precum și în zonele de unde Europa trage resursele pe care le utilizează: oceanul planetar, pădurile tropicale, plantațiile de palmieri, minele din variate zone îndepărtate șamd. Altele sunt atrase în dezbateri sterile pe variate „strategii”, „documente strategice”, „planuri” și alte asemenea mizerii, unde lupta pentru a introduce un cuvânt, o virgulă șamd duce la crearea unor hârtii care să umple alte sertare, dar care rămân lipsite de sens pentru totdeauna. Mare parte a proceselor internaționale (convenții internaționale și al lor conferințe ale părților) focalizate pe conservarea biodiversității, protejarea zonelor umede, șamd sunt asemenea fenomene. Procesul degradării este unul evident global.

Ce poate să compromită un subiect mai tare decât ne-adekvarea la atmosfera publică a momentului? Când se organizau demonstrații contra încălzirii globale/ schimbărilor climatice exact în momentul când era atât de frig încât demonstrații nu rezistau în stradă din cauza gerului... și astea erau mediatizate... se produceau niște momente atât de aberante încât te întrebi, sunt acestea oare doar consecințe ale unei incapacități intelectuale exagerate ale organizatorilor ori aberații ale contextului (niște conferințe care au fost organizate în acea perioadă), sau ele sunt planificate de cei care vor să discrediteze subiectul la un mod brutal?

O stratagemă eficientă pentru mafiile-corporatisto-politice este atragerea celor interesați de subiecte de mediu în diferite dezbateri care consumă timp, cu ordinea de zi aflată sub controlul sau influența mafiei (spre exemplu în diferite Comitete de Bazin), discuții care au moderatori dornici de a deturna dezbaterile de la ideile esențiale către tot felul de aspecte procedurale sau secundare, dezbateri în care echilibrul de forțe este controlat și evident setat în defavoarea celor care doresc realmente rezolvarea problemei, protejarea naturalului și promovarea sustenabilității ecologice; acestea sunt ocazii bune, controlate, pentru a vedea argumentele celor „de la mișcarea de mediu” și a le analiza apoi pentru a le contracara în situații mai dure, cu miză mai mare...

O modalitate de anihilare a adversarilor ecologi/ ecologiști este cooptarea: angajarea experților pentru monitorizarea păsărilor la parcurile de eoliene, comanda unor studii de impact de către o firmă care distruge natura – dar te plătește bine să zici ce vrea ea să audă, angajarea în ceva administrație de “arie protejată” aflată în subordinea unei corporații semi-militarizate care se ocupă de exploatarea de masă lemnoasă și vânarea animalelor sălbatice protejate șamd. Corporațiile pot să fie atât de perverse încât să insinueze o falsă-opoziție, prin ONG-uri create de ele, finanțate de ele, care “să se ocupe de subiect” dar la un nivel de virulență redus, fiind percepute ca “experte ale domeniului”; acest “mecanism preventiv” face mai improbabilă apariția de adversari reali.

Pentru ca lucrurile să fie și mai frumoase, ONG-urile naïve pot să fie “utilizate” pentru a produce o situație care să ducă la scăderea valorii acțiunilor unei firme, care apoi să poată să fie achiziționate masiv de o putere financiară pregătită pentru asta, spre exemplu cea care a finanțat acțiunea aceluși ONG. Din păcate, intențiile bune ale ONG-urilor nu neapărat produc rezultatele sperate, existând riscul ca ele să fie deturnate și controlate prin diferite finanțări. Chiar dacă acest tip de situație este destul de rar-întâlnit, trebuie să fim conștienți de riscul pe care îl reprezintă finanțarea acțiunilor ONG de către entități cu interese clare (sau mai puțin clare) în domeniul economic.

Eliminarea adversarilor din spațiul public se poate face în variate feluri, de la discreditație, la calomnie, amenințare, șantaj, distrugere financiară sau medicală, ori arestare (spre exemplu prin punerea de droguri în geanta sau în camera acestuia la hotel), șantaj, sau chiar eliminarea lor fizică. Discreditația liderilor ecologiști, se poate face atât în fața celor din grup cât și în exterior. Aici este loc de multă creativitate-malefică, și asta se poate constata la modul evident în măsura în care se conturează niște coagulări mai consistente pe unele subiecte de mediu. Bășcălia, ridiculizarea oponentilor, discreditația oamenilor respectivi pe baza unor bârfe sau (și mai bine) a exagerării unor deficiențe reale care oricum trebuie să existe dacă vei căuta destul, poate să atragă atenția asupra persoanelor – degrevând subiectul de la presiunea analizei asupra acestuia. Insinuarea legăturilor dintre oponentul tău și unii oameni sau grupări compromițătoare, etichetarea cu epitete precum extremist, fascist, scandalagiu, rasist, finanțat de X sau Y, șamd, poate duce ușor la crearea unei breșe de moment. În disperare de cauză, se poate ajunge chiar și la trimiterea de e-mailuri în numele celui care trebuie discreditat (metodă care a fost utilizată și într-un caz derulat pe la noi). Dacă se face un atac abil, se reușește ușor ca oamenii nepregătiți pentru atacurile sub centură să intre în defensivă, iar de aici se poate ușor prelua controlul asupra discuției. Uciderea este o soluție de rezervă, prezentă între opțiunile pe care le are la dispoziție o mare Corporație; când este vorba de miliarde de euro/ dolari, poate multe-multe miliarde, atunci un opozant nu poate bloca afacerea pe mult timp;

această abordare este utilizată doar în cazuri extreme și mai ales în zone mai periferice, în general în afara spațiului european-american.

Existența unor planuri de rezervă, care pot să fie activate în cazuri de urgență pentru a acoperi evenimente imprevizibile, este o măsură de siguranță utilizată de variate entități corporatiste. Când după toate astea corporația constată că există opoziție față de activitatea ei, mii de oameni ies în stradă și protestează de o săptămână... sau o lună, nu îi vine să creadă. Pare că ceva le-a scăpat... Iar politicienii cu care existau înțelegeri, nu mai au prea mare curaj să iasă public și să vorbească pentru a susține proiectul otrăvit. Vremea e bună, iar oamenii ies afară... și demonstrează, aparent de neoprit, iar blocajul mediatic greu poate fi păstrat... și cu ce costuri? Nu ai pe cine acuza, nu ai pe cine discredita, că oamenii vin gărlă și ies în stradă, comunică difuz pe Facebook și pe alte rețele de socializare, iar Corporația se simte neajutorată. Ceva nu a fost bine calculat... nu le-a dat celor care erau apți de a organiza mișcarea... destulă cianură?

©

[dr. Peter Lengyel](#)

PS. Merită citit și

La Piovra și Caracatița Verde

<http://peterlengyel.wordpress.com/2013/03/08/la-piovra-si-caracatita-verde/>

In Memoriam: Vie, Frumoasă, Îndurerată – Merită să Mori pentru Ea

Scris de Dr. Peter Lengyel

Luni, 09 Septembrie 2013 12:50 - Ultima actualizare Vineri, 29 Noiembrie 2013 21:55

<http://peterlengyel.wordpress.com/2013/03/01/in-memori-am-vie-frumoasa-indurerata-merita-sa-mori-pentru-ea/>